

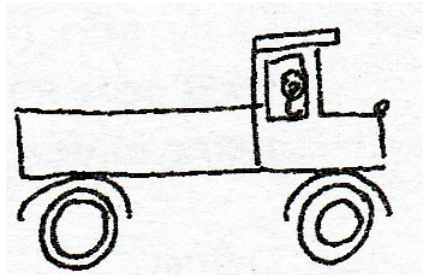
Als we een onderzoek zouden doen naar de “vergrijzing” in onze parochie, dan zouden we tot de conclusie komen dat die trend aanzienlijk groter is dan in de burgermaatschappij. Daar hoef je niet zo geleerd voor te zijn. Bij de kerk laten teveel jongeren het afweten. Maar veel van de inmiddels grijs geworden mensen stellen zich gelukkig nog volop beschikbaar voor vrijwilligerswerk. Zo ook onze gast van vandaag.

Piet Langen is eerder wit dan grijs, maar je kunt toch goed aan zijn kapsel gewaarworden dat hij boven de vijftig is. Om te voorkomen dat sommige lezers zeggen: ‘met die man heb ik niks’ verklappen we maar meteen dat hij in Cuijk vaak veel meer bekend is onder de naam **Mies Langen**. Dat is het eerste verhaal. Piet was in 1939 nog maar nauwelijks geboren, als zoon van Piet senior in de Zandsestraat, of een slimme tante die als ‘baakster’ meehielp in huize Langen, kon de twee Pieten al niet meer uit elkaar houden. Ze stelde voor om junior dan maar Mies te noemen. En zo is het geworden en gebleven. Je zult maar zo’n tante hebben !

Zoals gezegd, onze jongeman is geboren in de Zandsestraat zoals men die straat vroeger in Cuijk noemde. Vanaf de Kaneelstraat naar de Grotestraat stond daar een rijtje huizen, waarvan er nu veel in grotere, pander zijn opgegaan. Aan de overkant lag de tuin van de dominee. Het waren degelijke Cuijkse burgers die daar op het Zand woonden, o-a. Wim Lemmens, de fietsenmaker, Kees Hendriks, de kippenhandelaar- en slachter, de familie Ooms en Piet Heijnen van de autorijschool en dan Maan en Piet Langen met hun gezinnen. Er was nog een oom, Jan Langen, de bakker in Vianen. Eén tante leeft nog. Zij heet tante Hanna en is de weduwe van bakker Liebrand uit Gennep.

Vader Piet had evenals oom Maan een transportbedrijf met enkele vrachtwagens. Die vrachtwagens stonden, als er niet gereden werd, op de straat voor het huis opgesteld. De

reparaties en het olie verversen gebeurde gewoon op de straat. Niemand van de burens die zich daaraan stoorde. De mensen hadden vroeger een veel langer “lontje”. De generatie Langen van onze Piet z’n vader was bijna helemaal in Duitsland geboren. Grootvader kon daar

namelijk werk vinden dat er in Nederland niet was. Later kwamen ze terug naar Cuijk. Een broer, ome Loet Langen, vestigde zich met een paar vrachtwagens in Geleen. Daar is transport Langen uitgegroeid tot een groot bedrijf Piet sr en Maan moesten hard werken om hun transportbedrijfje in stand te houden. Daarom trok eerstgenoemde ook maar naar Zuid-Limburg, want Loet ging het goed en dat wilde hij ook wel meemaken. Iedere maandag al vroeg met de wagen(s) richting Geleen, naar de steenkolenmijn Maurits en zaterdag naar huis voor het weekend. Maar de moeder van kleine Piet, Dina Frohliks, ook een oorspronkelijke Cuijkse, was fysiek niet zo'n sterke vrouw. Ze was zwaar hartpatiënt en de oude dokter Berger kwam er vaak over de vloer. Het was om die reden dat vader Piet maar weer naar Cuijk kwam. Hij zocht en kreeg een vaste baan bij Nutricia, toen waarschijnlijk nog de Lacto genoemd en hij werd er 'machinist' maar was er tegelijk 'stoker' bij. Met kruiwagens moesten de steenkolen uit de opslagbunkers gehaald worden, dag en nacht, bij weer en ontij.

Piet junior - misschien had die tante toch gelijk, laten we hem maar Mies noemen – groeide voorspoedig op. Hij had inmiddels 2 broers en 2 zusjes. Hij weet van de oorlog nog dat er een soort schuilbunker in de achtertuinen van de huizen aan het Zand opgeworpen was. Zelfs een granaatinslag vlakbij herinnert hij zich goed. Het stro voor de ingang vloog hem om de oren. Ook ligt hem vaag bij dat hij bij iemand op de schouders zat om te kijken naar de armada's vliegtuigen die regelmatig overkwamen op weg naar Duitsland en weer terug. Verder weet hij nog dat de ingekwartierde Engelse soldaten in de winter 44-45 's ochtends moesten afmarcheren en dat hij van 'the Corporal' op z'n Cuuks de commando's mocht geven. Toen de tanks voor het offensief operatie Veritable door de Grotestraat denderden schrok Mies zich een rotje en rende als jongetje van vijf keihard naar huis. Of de broek vol was vertelt hij niet.

Hij ging naar de kleuterschool bij de zusters en daarna naar de Aloysius school bij de fraters en herinnert zich frater Theodorus uit de vierde klas, die er nog ouderwetse opvoedingsmethodes op na hield, waarbij een beetje hardhandigheid niet geschuwd werd.

Die hele, vierde klas bestond uit een man of veertig en die hebben onlangs, bij het bereiken van de 65 jaar een reünie gehouden. Er bleken er al 9 te zijn overleden. De rest was bijna voltallig opgekomen.

In z'n vrije tijd voetbalde Mies met zijn kornuiten in de "Keizerskuul", bij de boerderij van Piet Kusters gelegen. Waar vroeger de jongens uit de verschillende straten met elkaar gevechten aangingen waar met stenen en paardenkeutels werd gegooid, was dat zo zachtjes aan vervangen door onderling straatvoetbal: tegen de Veldweg, de van de Mortelstraat en de Grotestraat enzovoort.

Mies heeft kort bij JVC gevoetbald, tot zelfs in de A, maar zijn vrienden voelden er niks voor en toen is hij ook maar afgehaakt.

Met de vrienden Theo van de Steeg en Jan van Elst vormde hij een bandje waarbij hun topsong was: " 's Avonds als het kampvuur brandt".

Ontroerend ! De vervolgstudie werd gedaan op de ambachtschool in Boxmeer; machinebankwerker worden, zoals zoveel jongens uit, Cuijk. Oom Maan had inmiddels vanuit een werkplaats aan de Bontsestraat vlak bij Homburg een machinefabriek(je) voor slachterijmachines opgericht, en daar kon de jonge 'vakman' na het behalen van het diploma onmiddellijk aan het werk voor 9,25 gulden per week. Toen bij een gereedschapskistcontrole op enig moment bleek dat er enkele dingen weg waren, werd de jonge medewerker beboet met fl 11,45. Toen hij die week z'n weekgeld wilde ophalen zei de boekhouder: 'ik krijg nog fl 2,20 van je'. Toen hield Mies het bij z'n oom voor gezien.

Z'n vader zei, kom maar bij Nutricia werken onder Roel Kuenen en later Harry Timmers. Hij heeft daar zo'n 7 jaar gewerkt, terwijl hij nog steeds bij z'n ouders woonde.

In 1959 moest hij opkomen in dienst, bij de mariniers in Doorn. Hij zou naar Nieuw Guinea moeten, maar toen een paar marine-artsen bij z'n moeder waren geweest en zij vastgesteld hadden hoe zwak die er aan toe was, werd hij daarvan vrijgesteld. Mies maakte toen in dienst zijn opleiding tot elektricien af, waarbij hij als enige marinier tussen de matrozen zat. Maar van rivaliteit tussen deze twee groepen van de marine was in zijn geval geen sprake.

Hij had inmiddels al vanaf z'n 17de jaar verkering met Riek Kuijpers, een Beugense schone, die hij had ontmoet op een feestje van Nutricia in Gennep. De moeder van Riek was een weduwe met een groot gezin en die kreeg de zorgen over haar aanstaande schoonzoon er nog zo'n beetje bij.

“Riek, hou je hem een beetje in de gaten” was vaak haar bezorgde opmerking- Mies hield namelijk nogal van goed uitgaan. Riek heeft in de gezinszorg gewerkt, na als leerling op een internaat in Helmond daarvoor te zijn opgeleid.

In 1963 trouwden ze en ze gingen bij vader Piet, die inmiddels weduwnaar was geworden, inwonen. Ook woonde er nog een zusje in huis.

In de Zandsestraat werden Berry en Mark geboren. Vele jaren later, in 1974, kwam Jeanette als nakomertje. Dat was in de Crusaatstede waarheen het paar was verhuisd. De kinderen zijn nu alle drie getrouwd, hebben samen 5 kleinkinderen - allemaal jongens - en wonen dicht bij in Cuijk. Een jaar na de start van het bedrijf Chicopee is Piet - laten we nu maar weer overgaan op zijn doopnaam - daar begonnen bij de onderhoudsdienst, als monteur van de electroafdeling. Hij had vanaf zijn trouwen allerlei cursussen gevolgd, die hem bij Chicopee goed van pas zijn gekomen. Verder heeft hij in zijn hele carrière bij Chicopee vele verschillende functies bekleed. Hij noemt zichzelf zo'n beetje de 'joker' van het bedrijf. Hij kon z'n hart kwijt in dat bedrijf; hij was zeer gesteld op de directeur en het vertrouwen was wederzijds. In zijn laatste functie was Piet waarnemend hoofd van de verwerkingsafdeling.

Bij Chicopee deed hij aan sport in het kader van “Live for life”, een moderne Amerikaanse aanpak. Tafeltennis, judo, hardlopen, het kon niet op.

En toch, na een aantal nogal zware lichamelijke mankementen, waardoor hij nog maar halve dagen kon en hoefde werken, besloot Piet om op z'n 62ste afscheid te nemen. Halve dagen werken was eigenlijk niks voor hem. Het was z'n hele leven al 'alles of niets' geweest en dat bleef zo.

Hij was als jonge vader betrokken geraakt bij JVC omdat z'n drie kinderen bij de E'tjes van die club voetbalden. Toen hij het tot leider van de A 1 geschopt had werd dat elftal Brabants kampioen, onder de bezielende coach Jan Hermens.

Later heeft hij nog een fors aantal jaren in het hoofdbestuur van de toenmalige derde klasser gezeten. Nu is hij nog een regelmatige bezoeker van de wedstrijden van het eerste in de hoofdklasse. Hij stelt zich daarbij kritisch op en dat leidt vaak tot flinke discussies met andere liefhebbers van JVC. Dat hoort bij het voetbal.

Hoe raakt zo'n man nou betrokken bij het vrijwilligerswerk in de Jozefparochie ?

In 2001 kwam Piet thuis, als vutter. In juli 2002 werd hem gevraagd de parochieblaadjes in zijn miniwijkje rond te brengen en daarna was Hans Heijhuurs er als de kippen bij om hem te vragen een ochtend per week als pastoriëwacht te functioneren.

Na een tussenstation van 10 jaar op het Korhoenderveld woonde hij inmiddels allang in de Guldengarde en het werk ligt dus letterlijk om de hoek. En je werd er niet zo moe van.

Naast het werk in de parochie helpt Piet ook nog met plezier bij ‘Tafeltje dek je’. Hij geniet daarbij van de vele contacten in de wijk. En dat is wederzijds !

Hij is, in tegenstelling tot zijn vrouw, geen frequente bezoeker van de kerk, maar komt toch graag op de hoogtijdagen. Uiteindelijk hoopt hij nog eens ooit in de verre toekomst begraven te worden vanuit de Martinuskerk en dan is voor hem de cirkel rond, want daar is hij ook gedoopt.

Piet verwacht namelijk dat, als het gebrek aan priesters zich zal voortzetten, de Jozefparochie op de Martinuskerk zal zijn aangewezen en dat zelfs de uitvaarten op den duur vanuit die kerk zullen worden verzorgd. Overigens ziet hij toch de jeugd met meer naar de kerk komen.

De vergrijzing, waarover we aan het begin van dit artikel spraken, zal zich drastisch voortzetten. Hoe jammer dat ook is. ‘Daar kan ook een parochiebestuur niets aan veranderen’ sprak hij troostend.

Toch ziet hij ook een lichtpunt. Er is een tijd geweest, en dat is nog niet zo lang geleden, dat het kerk-zijn in het belachelijke werd getrokken.

Wat te denken b.v. van de heren Spaan en Vermeegen met hun creatie van ’t Pausbezoek (Popie Jopie). Dat heeft de Nederlandse R.K. kerk bepaald geen goed gedaan. Piet heeft het gevoel dat het toch wat aan het veranderen is. Men laat elkaar voor wat het geloof betreft wat meer in z’n waarde. En zolang we het met de parochiegemeenschap van de H. Jozef nog zo goed stellen, wil Piet Langen daar z’n medewerking van harte aan geven.

Een vrijwilliger ‘pur sang’, maar met een open oog voor de toekomst.

Piet, bedankt voor het geduld dat je opbracht in een open gesprek dat bijna vier uur duurde. Ook nu weer bleef het niet alleen bij koffie, alhoewel jij je zeer matig opstelde.

Blijf gezond en leef lang. Samen met die je dierbaar zijn.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.